

मृतस्य भद्राणि कुतः कौरवेय कुतो जयः । न कालोऽद्य विषादस्य भयस्य मरणस्य वा ।
 परिखज्याव्रवीचैनं भुजाभ्यां महाभुजं । उत्तिष्ठ राजन् किं शेषे कस्माच्छोचसि शत्रुहन् । १५१८५
 शत्रून् प्रताप्य वीर्येण स कथं मृत्युमिच्छसि । अथ वा ते भयं जातं दृष्ट्वाऽर्जुनपराक्रमं ।
 सत्यन्ते प्रतिजानामि बधियामि रणेऽर्जुन । गते त्रयोदशे वर्षे सत्येनायुधमालभे ।
 आनयिष्याम्यहं पार्थान् वशं तव जनाधिप । एवमुक्तस्तु कर्णेन दैत्यानां वचनात्तथा ।
 प्रणिपातेन चाप्येषामुदतिष्ठत् सुयोधनः । दैत्यानां तद्वचः श्रुत्वा हृदि कृत्वा स्थिरां मतिं ।
 ततो मनुजशार्दूलो योजयामास वाहिनीं । रथनागाश्चकलिलां पदातिजनसङ्कुलां । १५१९०
 गङ्गाघप्रतिमा राजन् प्रयाता सा महाचमूः । श्वेतच्छत्रैः पताकाभिश्चामरैश्च सुपाण्डुरैः ।
 रथैर्नागैः पदातैश्च शुशुभेऽतीव सङ्कुला । व्यपेतावधने काले द्यौरिवाव्यक्तशरदी ।
 जयाशोर्भिर्दिजेन्द्रैः स स्तब्धमानोऽधिराजवत् । गृह्णन्ञ्जलिमालाश्च धार्तराष्ट्रो जनाधिपः ।
 सुयोधनो यथावगे श्रिया परमया ज्वलन् । कर्णेन सार्द्धं राजेन्द्र सौबलेन च देविना ।
 दुःशासनादयश्चास्य भ्रातरः सर्वे एव ते । भूरिश्रवाः सोमदत्तो महाराजश्च वाह्निकः । १५१९५
 रथैर्नानाविधाकारैर्हयैर्गजवरैस्तथा । प्रयान्तं नृपसिंहन्तमनुजगुः कुरुदहाः ।
 कालेनाल्पेन राजेन्द्र स्वपुरं विविशुस्तदा ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्योधनपुरप्रवेशे एकपञ्चाशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २५१ ॥
 ॥ जनमेजय उवाच ॥ वसमानेषु पार्थेषु वने तस्मिन्महात्मसु । धार्तराष्ट्रा महेष्वासा किमकुर्वन्त सत्तमाः ।
 कर्षा वैकर्त्तनश्चैव शकुनिश्च महाबलः । भीष्मद्रोणकृपाश्चैव तन्मे शंसितुमर्हसि ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं गतेषु पार्थेषु विस्मृष्टे च सुयोधने । आगते हास्तिनपुरं मोचिते पाण्डुनन्दनैः । १५२००
 भीष्मोऽब्रवीन्महाराज धार्तराष्ट्रमिदं वचः । उक्तं तात यथा पूर्वं गच्छतस्ते तपोवनं ।
 गमनं मे न रुचितं तव तत्र कृतञ्च ते । ततः प्राप्तं त्वया वीर ग्रहणं शत्रुभिर्बलात् ।
 मोचितश्वासि धर्मज्ञैः पाण्डवैर्न च लज्जसे । प्रत्यक्षं तव गान्धारे ससैन्यस्य विशाम्पते ।
 सूतपुत्रोऽपयाङ्गीतो गन्धर्व्वाणां तदा रणात् । क्रोशतस्तव राजेन्द्र ससैन्यस्य नृपात्मज ।
 दृष्ट्वा विक्रमश्चैव पाण्डवानां महात्मनां । कर्षस्य च महाबाहो सूतपुत्रस्य दुर्मतेः । १५२०५
 नचापि पादभाक् कर्षः पाण्डवानां नृपोत्तम । धनुर्वेदे च शौर्ये च धर्मे वा धर्मवत्सल ।
 तस्मादहं चमं मन्ये पाण्डवैस्तेर्महात्मभिः । सन्धिं सन्धिविदां श्रेष्ठ कुलस्यास्य विष्टुद्भये ।
 एवमुक्तस्तु भीष्मेण धार्तराष्ट्रो जनेश्वरः । प्रहस्य सहसा राजन् विप्रतस्ये ससौबलः ।
 तन्नु प्रस्थितमाज्ञाय कर्षदुःशासनादयः । अनुजगुर्महेष्वासा धार्तराष्ट्रं महाबलं ।
 तांस्तु सम्प्रस्थितान् दृष्ट्वा भीष्मः कुरुपितामहः । लज्जया व्रीडितो राजन् जगाम स्वं निवेशनं । १५२१०
 गते भीष्मे महाराज धार्तराष्ट्रो जनेश्वरः । पुनरागम्य तं देशममन्त्रयत् मन्त्रिभिः ।
 किमस्माकं भवेच्छ्रेयः किं कार्यमवशिष्यते । कथञ्च सुकृतं तत् स्थानमन्त्रयामोऽद्य यद्वितं ।